

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **P. M.**, bytem O., J. 1346/8, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem v Písku, třída Přátelství 1960, proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR**, se sídlem v Praze 4, Soudní 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, č. j. VS 11/006/005/2013-50/PRV 080, ve věci kázeňského přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí **Generálního ředitele Vězeňské služby ČR** ze dne 17. 4. 2013, č. j. VS 11/006/005/2013-50/PRV 080, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Strouhala, advokáta se sídlem v Písku, třída Přátelství 1960.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, č. j. VS 11/006/005/2013-50/PRV 080, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Ostrava (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 1. 2013, č. j. VS 2/726/2013-31/Pers/2, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, jehož se měl dopustit tím, že porušil základní povinnosti příslušníka vyplývající z ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), kterým je stanovena příslušníkovi povinnost dodržovat služební kázeň, a byl mu uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu jednoho měsíce.

Žalobce namítá:

- 1) rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že:
  - a) ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani žalovaného není uveden popis skutku, kterým se měl žalobce dopustit údajného přestupku. Spáchání kázeňského přestupku žalobci nebylo prokázáno, řízení bylo vedeno pouze formálním způsobem;
  - b) není zdůvodněno rozhodnutí o druhu a výši trestu, který žalobce považuje za nepřiměřený. Není nijak zhodnocena závažnost kázeňského přestupku, ani nebyly zjištěny a zohledněny veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce;
- 2) vady řízení, a to:
  - a) žalovaným tvrzený skutkový stav nemá oporu ve spisu, v rozhodnutí není uvedeno, kterými důkazy je žalobce usvědčován. Žalobce má za to, že žádnou povinnost neporušil. V souvislosti s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem má žalobce pochybnosti i o správnosti právních závěrů, rozhodnutí neobsahuje právní kvalifikaci zavinění;
  - b) docházelo k pozměňování spisu, spis nebyl řádně veden, byl vytvořen dodatečně až na základě námitek účastníka. Z vnitřních předpisů, které podléhají povinnosti dokazování, je ve spise založen pouze jediný, a to rozkaz VOVS č. 340, ze dne 5. 12. 2012. O tvrzení správního orgánu I. stupně, že byl žalobce s povinnostmi vyplývajícími z uvedených vnitřních předpisů seznámen, není ve spise jediný důkaz. Ani po vydání napadeného rozhodnutí spis neobsahuje veškeré dokumenty, které byly v řízení vydány, spisový přehled je neúplný;
  - c) úřední záznam zachycující výpověď Bc. P. B. není použitelným důkazem v řízení, byl získán bez přítomnosti žalobce, k tomu žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Ads 61/2008-55 a na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 5. 6. 1996, č. j. II ÚS 98/1995, dále na rozhodnutí NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 56/2007-61, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Po zahájení řízení už služební funkcionář výslech svědka neprovedl, což je porušením ustanovení § 186 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, neboť dle tohoto ustanovení musí být vyslechnuta osoba, která podala podnět k zahájení řízení, tj. Mjr. P. B. To, že byl oznamovatelem vyplývá ze zprávy ze dne 13. 12. 2012, č. j. VS-125/3/110/2012-31/Všeob./600;
  - d) žalobce má za to, že správní orgán I. stupně byl povinen doručit oznámení o zahájení řízení o projednání kázeňského přestupku minimálně pět dní před projednáním (dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu). Žalobci bylo dne 31.

12. 2012 doručeno oznámení o zahájení řízení o kázeňském přestupku a ihned po doručení s ním bylo spáchání přestupku projednáno. Žalobce dále uvedl, že se práva účasti na ústním jednání nevzdal, ústní jednání tedy mělo být nařízeno nejdříve za pět dní po doručení oznámení. Žalobce trvá na názoru, že řízení o projednání kázeňského přestupku je řádným správním řízením a tento se použije subsidiárně, pokud ustanovení § 186 až 188 zákona o služebním poměru nestanoví jinak (viz § 177 odst. 1 správního řádu a rozhodnutí NSS sp. zn. 3 Ads 10/2011), proto měl právo na nejméně pětidenní lhůtu k přípravě;

- e) ze spisu nevyplývá, že by senát poradní komise celou věc projednal, neboť spis neobsahuje protokol o jednání senátu poradní komise;
- f) řízení bylo vedeno v nepřítomnosti žalobce, aniž by byl žalobce na tuto možnost upozorněn a aniž by byl vůbec upozorněn na jednání dne 30. 1. 2013. Zástupce žalobce se z jednání dne 29. 1. 2013 omluvil, tímto se nijak správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabývali. Rozhodnutí má být vyhlášeno při jednání, pokud se tak stalo, žalobce k jednání na den 30. 1. 2013 nebyl předvolán (k tomu více rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2007, č- j- 4 As 4/2007-46);
- g) není zřejmé, jak byli svědci poučeni před jejich výsledkem, když protokol vždy obsahuje pouze větu, že svědek byl poučen;
- h) žalovaný se nezabýval tím, že nedošlo k řádnému obsazení směny, resp. služebního místa, na což žalobce upozorňoval. V předmětný den služby žalobce však bylo toto místo účelově obsazeno menším počtem příslušníků, a to na příkaz přímých podřízených ředitele a zcela pravděpodobně i na přímý rozkaz ředitele tak, aby byl vytvořen prostor pro pochybení příslušníků, kteří měli být odstíháni. Snahou žalovaného i správního orgánu I. stupně bylo provést řízení, aby byl žalobce potrestán, neboť jako představitel odborové organizace upozorňoval na nedostatky v práci správního orgánu I. stupně. Žalobci bylo vyhrožováno, řízení bylo použito k jeho zastrašení, aby nebránil svá práva. Žalobce považuje postup správního orgánu I. stupně za diskriminaci.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K žalobním námitkám žalobce uvedl následující:

- ad 1a) ustanovení § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru zná pouze jednu skutkovou podstatu kázeňského přestupku, a to „zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin, nebo o jednání, které má znaky přestupku, nebo jiného právního deliktu“. Z tohoto důvodu není ve výroku uvedeno, jakého kázeňského přestupku se žalobce dopustil, ale je uvedena citace tohoto ustanovení;
- ad 1b) správní orgán I. stupně přistoupil k hodnocení porušení služební kázně žalobcem velice obezřetně, což vyplývá z toho, že zvolený trest je druhým nejnižším v pořadí závažnosti, výše snížení se pohybuje zhruba v možném rozpětí 40% a doba snížení je v rozsahu 1/3. Pokud tyto skutečnosti dostatečně pečlivě neuvedl, nelze to považovat za vadu, která by činila rozhodnutí neplatným. K zohlednění skutečností svědčících ve prospěch žalobce žalovaný uvedl, že tyto v zásadě neexistují, což je patrné zejména z kamerových záznamů prokazujících laxní a nedbalý výkon služby žalobcem;
- ad 2a) v tomto případě odkázal na str. 10 a 11 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Co se týče důkazů, zejména záznam z kamerového

- systému, tyto byly předloženy žalobci dne 31. 12. 2012, výslech oznamovatele je rovněž zařazen ve spise - str. 57. Žalovaný zastává názor, že spáchání kázeňského přestupku bylo žalobci plně prokázáno, za zásadní považuje právě kamerové záznamy;
- ad 2b) zákonem o služebním poměru je stanovena povinnost zajistit vedení přehledu platných služebních předpisů a průběžně jej aktualizovat a seznamovat s nimi příslušníky. Příslušník má stanovenou povinnost řádně a svědomitě plnit služební povinnosti, které pro něj vyplývají nejen z právních ale i ze služebních předpisů. V případě porušení povinnosti není nezbytné prokazovat, že s nimi byl příslušník řádně seznámen, bylo jeho povinností tak učinit. S odkazem na ustanovení § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru, kdy předmětné řízení je vedeno ústně, žalovaný uvedl, že ve spise nejsou z důvodu hospodárnosti založeny všechny služební předpisy vztahující se k tomuto řízení. Žalobci i jeho zmocněnci byly tyto předpisy v průběhu celého řízení v elektronické podobě k dispozici a mohli do nich nahlížet;
- ad 2c) žalobce se mylí v osobě oznamovatele, neboť touto osobou je npor. Ing. U., nikoli mjr. Bc. B. Npr. Ing. U. byl řádně vyslechnut dne 29. 1. 2013;
- ad 2d) žalovaný odmítá názor žalobce, že s ním bylo ihned po doručení sdělení o zahájení řízení konáno ústní jednání. Žalobce byl pouze seznámen s právy a povinnostmi účastníka dle § 174 zákona o služebním poměru, bylo mu umožněno seznámit se s materiály určenými k řízení. Co se týče nedodržení lhůt k jednání ve věci, žalovaný dne 9. 1. 2013 přizval na jednání zmocněnce žalobce na den 22. 1. 2013. Zásilka však byla správnímu orgánu I. stupně dne 29. 1. 2013 vrácena, neboť nebyla vyzvednuta v úložní době. Dle § 176 odst. 4 zákona o služebním poměru se taková zásilka považuje za doručenou. K jednání dne 22. 1. 2013 se zmocněnec nedostavil. Na další jednání dne 29. 1. 2013 byl zmocněnec osobně pozván dne 25. 1. 2013. Z jednání dne 29. 1. 2013 se zmocněnec omluvil dne 28. 1. 2013 ve 22:52 hod. Hrozilo, že správní orgán I. stupně nerozhodne ve dvouměsíční lhůtě, proto se jednání uskutečnilo bez přítomnosti zmocněnce, ale za přítomnosti žalobce, který bez zmocněnce odmítl v řízení jednat. Žalovaný poukazuje na průtahy, které jak žalobce tak zmocněnec v řízení způsobovali. Žalovaný nevyklučuje subsidiární použití správního řádu, ale má za to, že žalobce tuto subsidiaritu chápe poněkud extenzivně a ve svůj prospěch;
- ad 2e) k této žalobní námitce se žalovaný nevyjádřil;
- ad 2f) správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu zmocněnce na den 29. 1. 2013, vycházel z vyhodnocení předchozího postupu žalobce, z něhož vyplývalo, že spíše než o rychlost mu jde o účelové průtahy v řízení. Dne 30. 1. 2013 se žádné jednání nekonalo, žalovaný nesdílí názor žalobce, že rozhodnutí musí být vyhlášeno při jednání. Rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, se týká přestupkového řízení a nikoli řízení ve věcech služebního poměru;
- ad 2g) zákon o služebním poměru nestanoví formu poučení. Žalovaný připouští, že poučení mělo být lépe zaprotokolováno, ale má za to, že účel poučení byl v řízení splněn;
- ad 2h) údajná diskriminace žalobce byla předmětem šetření Generální inspekce bezpečnostních sborů a komise, kterou ustanovil žalovaný. Ze všech těchto šetření vyplynulo, že k diskriminaci žalobce nedošlo.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 6. 12. 2012 se uskutečnila na pracovišti žalobce mimořádná kontrola zaměřená na dodržování stanovených bezpečnostních zásad, a to za využití kamerového systému Divar. O výsledku operativní kontroly byla komisařem npor. Ing. P. U. podána dne 13. 12. 2012 zpráva, tuto schválil vrchní komisař mjr. Bc. P. B. Dne 31. 12. 2012 bylo žalobci doručeno sdělení o zahájení řízení o kázeňském přestupku, obsahem tohoto sdělení byla výzva, aby se žalobce dostavil téhož dne ve 13:00 hodin do kanceláře vedoucího oddělení s tím, že zde bude poučen o svých právech a povinnostech, bude mít možnost seznámit se s materiály určenými k řízení, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, navrhnout důkazy, vyjádřit své stanovisko a činit jiné návrhy potřebné k hájení práv, a to po celou dobu řízení. Dále mu byla stanovena sedmidenní lhůta pro podání případných připomínek, a to ode dne, kdy se seznámí s materiály. Téhož dne se žalobce dostavil, byl seznámen s právy a povinnostmi účastníka řízení, s materiály určenými k řízení o kázeňském přestupku a sdělil, že má připomínky, k nimž se vyjádří ve stanovené lhůtě. Dne 21. 1. 2013 proběhlo osobní jednání se zmocněncem žalobce p. B. Dne 22. 1. 2013 proběhlo řízení o kázeňském přestupku, jemuž byl přítomen žalobce, ten odmítl projednání věci bez přítomnosti svého zmocněnce. Dne 25. 1. 2013 bylo zmocněnci žalobce osobně předáno sdělení o konání ústního jednání ve věci projednání kázeňského přestupku žalobce dne 29. 1. 2013. Zmocněnec při převzetí požádal o 5 denní lhůtu na přípravu, která mu nebyla poskytnuta. Dne 28. 1. 2013 ve 22:52 hod. zaslal zmocněnec žalobce emailem omluvu z účasti na jednání dne 29. 1. 2013 z důvodu zdravotní indispozice. Lékařskou zprávu zaslal až 29. 1. 2013 večer. Dne 29. 1. 2013 se konalo ústní jednání, o čemž byl sepsán záznam. Správní orgán v rámci tohoto ústního jednání vyslechl svědky, mj. i Ing. P. U., který je označen jako osoba, která dala podnět k zahájení řízení a která tuto skutečnost potvrdila i při svém výsledku. Dále se vyjádřili k námitce žalobce týkající se neúplnosti spisu, což bylo správním orgánem I. stupně odmítnuto. V záznamech o výsledku svědků je vždy uvedeno „po provedeném poučení“.

Dne 30. 1. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce *uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, a proto mu byl uložen v souladu s § 51 odst. 1 písm. b) zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu 1 měsíce*. Dále následuje odůvodnění rozhodnutí, jehož obsahem je popis průběhu řízení včetně vypořádání připomínek a námitek žalobce, na str. 8 až 10 vyjmenování toho, co bylo žalobci provedeným řízením prokázáno. Následuje odůvodnění trestu, a to: *„Při určení trestu jsem přihlédl k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu spáchání, k významu a k rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění a k Vašemu dosavadnímu přístupu k plnění služebních povinností“*.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí potvrdil. Co se týče trestu, žalovaný zhodnotil jednání žalobce shodně jako správní orgán I. stupně a uvedl, že rozsah jeho povinností byl širší než nstržm. N.

Podle ustanovení § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, vede služební funkcionář ústně. O ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení vyhotovuje písemný záznam.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopvat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.

Podle odst. 5 tohoto ustanovení při určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud se v první řadě zabýval námitkami žalobce, týkajícími se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, a shledal jejich důvodnost.

Vymezení skutku ve výroku tak, jak to učinil správní orgán I. stupně a žalovaný jej v takovém znění potvrdil, je naprosto nedostatečné, neboť neobsahuje trestně relevantní části skutkového děje. Není vůbec zřejmé, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu. *Pokud výrok rozhodnutí o kázeňském přestupku příslušníka bezpečnostního sboru obsahuje místo úplného slovního vyjádření projednávaného skutku (správně trestně relevantní části určitého skutkového děje) podle § 181 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, pouhé zobecnění skutkového zjištění, zruší soud takové rozhodnutí k námitce účastníka řízení pro vady řízení* (k tomu blíže rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 23. 9. 2008, č. j. 53 Ca 2/2008-33). V tomto případě ani nedošlo ke, v rozsudku zmiňovanému, zobecnění skutkového zjištění, toto bylo naprosto opominuto a žalovaný, který rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, tuto vadu rozhodnutí nezhojil, neboť pouze rozhodl o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

K závěru o nepřezkoumatelnosti dospěl soud v případě odůvodnění žalobci uloženého trestu. Podle ustanovení § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, při určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků

a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaného i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se správní orgán omezil pouze na vyjmenování kritérií pro uložení kázeňského trestu z ustanovení § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, aniž by je konkrétně aplikoval na případ žalobce a uvedl své úvahy, které jej vedly k uložení konkrétního druhu trestu a jeho výši. Takový postup je v rozporu s citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Správní orgán musí každé jednotlivé kritérium pro určení druhu kázeňského trestu konfrontovat s konkrétním případem. Pouze tak lze zjistit, jaké úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v konkrétní výši, a jedině tak je možné následně přezkoumat jeho rozhodnutí.

K námitce 2a) soud uvádí, že za situace, kdy není ve výroku rozhodnutí skutkový stav vymezen, nemůže se k této námitce vyjádřit, když není zřejmé, co je žalobci kladeno za vinu.

K námitce 2b) soud předně konstatuje, že žalobce netvrdí, co konkrétně (kromě vnitřních předpisů) ve spise chybělo či chybí a zejména netvrdí, jak tímto byla poškozena jeho práva. Co se týče vnitřních předpisů, v tomto se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že povinnost jejich dodržování vyplývá z obecné povinnosti stanovené v zákoně o služebním poměru řádně a svědomitě plnit služební povinnosti a tyto nejsou v řízení o kázeňském přestupku předmětem dokazování. Ostatně žalobce netvrdí, že by mu jeho povinnosti nebyly známy, naopak tvrdí, že je nemohl plnit pro nedostatečné obsazení směny.

K námitce 2c) soud toliko uvádí, že ze správního spisu nevyplývá skutečnost, že by byl Bc. P. B. osobou, která podala podnět k zahájení řízení, naopak z obsahu spisu je jednoznačné, že jím byl npor. Ing. P. U. Tato skutečnost vyplývá i ze zprávy ze dne 13. 12. 2013, na kterou poukazuje žalobce, a která je zprávou o výsledku operativní kontroly, když tuto podal právě npor. Ing. P. U., mjr. P. B. tuto pouze schvaloval a až následně doplnil závěr k provedené kontrole z pozice vedoucího oddělení. Npor. Ing. P. U. byl následně v souladu s ustanovením § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru při jednání dne 29. 1. 2013 vyslechnut.

K námitce 2d) soud uvádí, že pokud žalobce odkazuje na ustanovení § 177 odst. 1 správního řádu, z něž dovozuje použití správního řádu pro řízení o kázeňském přestupku, jeho názor není správný. Předmětné ustanovení se výslovně vztahuje pouze na použití základních zásad činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 správního řádu, a to za situace, kdy zvláštní zákon vylučuje užití správního řádu, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Subsidiární uplatnění správního řádu ve vztahu k zákonu o služebním poměru je vyjádřeno v ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, dle něž se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon o služebním poměru neupravuje lhůtu, kdy musí správní orgán uvědomit účastníky o ústním jednání, použije se ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu. Dle tohoto ustanovení musí správní orgán uvědomit účastníky o ústním jednání nejméně s pětidenním předstihem. Této své povinnosti nemusí dostát jedině tehdy, hrozí-li nebezpečí z prodlení. Za takové nebezpečí by bylo možné považovat úplné zmaření projednání kázeňského přestupku s ohledem

na předchozí obstrukční jednání žalobce či jeho zástupce. Důvod nedodržení lhůty k přípravě však musí být v rozhodnutí řádně odůvodněn.

Co se týče námitky č. 2e) žalobce, tuto soud rovněž nepovažuje za důvodnou, neboť jak vyplývá z ustanovení § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru, o ústním jednání se vyhotovuje *písemný záznam*. Požadavek protokolace, jejíž absenci namítá žalobce, zákon nepožaduje.

K námitce 2f) soud konstatuje, že není pravdou, že by se správní orgán I. stupně ani žalovaný omluvou zástupce žalovaného nezabývali. Správní orgán I. stupně vyhodnotil sdělení zástupce žalobce ze dne 28. 1. 2013 jako účelové, v den jednání jeho omluva nebyla doložena, proto správní orgán I. stupně jednání i s ohledem na předchozí chování zástupce žalobce neodročil. Co se týče dle žalobce chybějícího předvolání na den 30. 1. 2013, k tomu soud doplňuje, že ze spisu nevyplývá, že by se dne 30. 1. 2013 konalo nějaké ústní jednání. Z tohoto důvodu ani nemohl být žalobce předvolán. Dne 30. 1. 2013 správní orgán I. stupně „pouze“ vydal své rozhodnutí. Nicméně soud je toho názoru, že rozhodnutí měl vyhlásit u jednání konaného dne 29. 1. 2013, jedná se tedy o vadu řízení, ale tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K námitce 2g) soud uzavírá, že je nepochybné, že si lze představit vhodnější, konkrétnější formu zaprotokolování poučení svědka před jeho výslechem, aby z protokolu bylo zřejmé, o čem byl svědek poučen, ale z žalobní námitky není soudu zřejmé, jak tímto nedostatkem byl žalobce zkrácen na svých právech (§ 65 s.ř.s.).

Námitku 2h) žalobce soud neshledal důvodnou, když se jedná o pouhá spekulativní tvrzení žalobce.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek celkem	3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
a) odměna advokáta za zastupování	
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH /	
úkon při těchto úkonech právní	
služby poskytnutých po 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 4 písm. b)
1) příprava a převzetí věci	vyhl. č. 177/1996 Sb.
2) sepis žaloby	ve znění od r. 2013
	6.200 Kč

β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.428 Kč
<i>Celkem</i>		<i>11.228 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Bc. Marcela Pudichová

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu